

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa J. M.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w Rzeszowie

o różnicę wynagrodzenia, różnicę dodatkowego wynagrodzenia rocznego, różnicę odprawy emerytalnej oraz wyrównanie odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11 marca 2025 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 3 kwietnia 2023 r., sygn. akt IV Pa 125/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. zasądza od Wojskowego Biura Emerytalnego w Rzeszowie na rzecz J. M. kwotę 1.350,00 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych, wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Pozwem z 8 kwietnia 2022 r. złożonym przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w Rzeszowie, powód J. M. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty

16.425 zł wraz z ustawowymi odsetkami, tytułem waloryzacji wynagrodzenia wraz z pochodnymi. W uzasadnieniu żądania pozwu powód podał, że był zatrudniony na stanowisku dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Rzeszowie w okresie od 1 maja 2001 r. do 31 października 2021 r. Wskazał, że w 2020 r. nie otrzymał waloryzacji wynagrodzenia wynikającej z art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na 2020 r. - wskaźnikiem 106% i według art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Powód podniósł, że wszyscy pracownicy Biura (10 osób), oprócz niego otrzymali waloryzację wynagrodzenia. Zdaniem powoda posiada on prawo do waloryzacji wynagrodzenia za 22 miesiące po 500 zł i wypłaty pochodnych: 3-miesięcznego odszkodowania, 6-miesięcznej odprawy oraz dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2020 i 2021. Powód podkreślił także, że środki na waloryzację wynagrodzeń zostały przydzielone dla Biura dla wszystkich pracowników (w tym dyrektora).

Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 26 października 2022 r. (sygn. akt IV P-upr 86/22), wydanym w sprawie z powództwa J. M. przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w Rzeszowie, o różnicę wynagrodzenia, różnicę dodatkowego wynagrodzenia rocznego, różnicę odprawy emerytalnej oraz wyrównanie odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę:

I. zasądził od pozwanego Wojskowego Biura Emerytalnego w Rzeszowie na rzecz powoda J. M. następujące kwoty:

1. 9.853,53 zł brutto tytułem różnicy wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 2020 r. do 31 października 2021 r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 462 zł za okres od 2 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 2 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;
- 151,53 zł za okres od 2 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 2 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 2 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;
- 462, zł za okres od 11 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 września 2020 r. do dnia zapłaty;

- 462 zł za okres od 11 października 2020 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 10 listopada 2020 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 marca 2021 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 maja 2021 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 lipca 2021 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 września 2021 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 11 października 2021 r. do dnia zapłaty;
- 462 zł za okres od 1 listopada 2021 r. do dnia zapłaty;

2. 470,15 zł brutto tytułem różnicy dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2020 r. wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 1 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty;

3. 392,70 zł brutto tytułem różnicy dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2021 wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 1 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty;

4. 2.772 zł brutto tytułem różnicy odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 1 listopada 2021 r. do dnia zapłaty;

I. w pozostałym zakresie powództwo oddalił;

II. odrzucił pozew w zakresie żądania wyrównania odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę;

III. nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w związku z nieuwzględnioną częścią powództwa;

IV. kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa;

V. wyrokowi w punkcie I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 6.630 zł.

Na skutek apelacji strony pozwanej Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 3 kwietnia 2023 r. (sygn. akt IV Pa

125/22), oddalił apelację (pkt I wyroku) i zasądził od strony pozwanego Wojskowego Biura Emerytalnego w Rzeszowie na rzecz powoda J. M. kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję (pkt II wyroku).

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie do Sadu Najwyższego wywiodła strona pozwana, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

I. naruszenie prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), polegające na błędnej wykładni oraz niewłaściwym zastosowaniu przez Sąd przepisu prawa materialnego bez jego wszechstronnego rozważenia, a dokładniej:

1. art. 4 ust. 2 w zw. z art. 2 pkt 4, art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń oraz art. 9 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy budżetowej i art. 11 k.p., polegające na nieprawidłowej wykładni prowadzącej do przyjęcia, że powodowi przysługiwało prawo do obligatoryjnego wzrostu wynagrodzenia zgodnie ze średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej i nieco wyższej podwyżki w związku z obowiązkiem równego traktowania pracowników, podczas gdy w przypadku osób nieobjętych mnożnikowymi systemami, waloryzacji podlega wyłącznie fundusz wynagrodzeń, zaś zwaloryzowany, w przypadku „niemnożnikowców”, fundusz wynagrodzeń nie powoduje automatycznego wzrostu wynagrodzeń indywidualnych osób objętych tym systemem, gdyż o podziale uzyskanych w ten sposób dodatkowych środków (tj. pochodzących z waloryzacji) decyduje kierownik jednostki, co tym samym oznacza to, że kształtowanie wynagrodzeń osób nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń w większym zakresie podlega uznaniowej decyzji kierownika jednostki, zwłaszcza w zakresie podziału środków przeznaczonych na podwyższenie wynagrodzeń, natomiast z drugiej strony system ten charakteryzuje większa elastyczność w zarządzaniu funduszem wynagrodzeń niż ma to miejsce w przypadku systemu mnożnikowego, który nie daje szerszych możliwości zarządzania pozyskanymi środkami, gdyż waloryzacja bezpośrednio oddziałuje na wysokość wynagrodzeń indywidualnych (tak za: Przegląd wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, Warszawa, 2020 r., Ministerstwo Finansów, str. 2553, tak również: Przegląd wydatków publicznych: Mechanizmy waloryzacyjno-indeksacyjne oraz uwarunkowania prawne determinujące poziom

wydatków sztywnych, w szczególności w obszarze wydatków socjalnych II etap, Warszawa, grudzień 2017 r. Ministerstwo Finansów, str. 214);

2. art. 31 w zw. z art. 5 k.p. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że podwyższenie wynagrodzenia powoda wynika z innych okoliczności aniżeli decyzji uprawnionej w tym zakresie osoby - Ministra Obrony Narodowej;

3. art. 112 k.p. poprzez jego nieprawidłową wykładnię polegającą na uznaniu, że kierownikowi jednostki przysługuje podwyższenie wynagrodzenia w takiej samej wysokości jak pracownikom zarządzanej przez niego jednostki, według ustaleń dokonanych z przedstawicielem pracowników, podczas gdy dyrektor WBE nie wypełnia takich samych obowiązków jak pozostali pracownicy biura, zasada równych praw nie ma więc zastosowania;

II. naruszenie przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), których uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a dokładniej:

1. art. 227 k.p.c. - poprzez pominięcie dowodu z informacji, że Minister Obrony Narodowej - wykonujący w stosunku do powoda czynności z zakresu prawa pracy, nie podjął decyzji o podwyższeniu jego wynagrodzenia, a tym samym, z uwagi na jasną wolę podmiotu władnego do podjęcia takiej decyzji, jakiegokolwiek hipotetyczne wyliczenia przygotowane w sprawie tej przez pozwanego, a dotyczące wzrostu wynagrodzenia powoda nie mają racji bytu;

2. art. 228 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. - poprzez nie uwzględnienie przez Sąd faktów powszechnie znanych, to jest wynikających z publikowanych aktów prawnych dotyczących funkcjonowania i organizacji wojskowych organów emerytalnych oraz mechanizmu waloryzacji wynagrodzeń dla pracowników państwowej strefy budżetowej, powoływanych w treści niniejszego uzasadnienia, a tym samym nieuzasadnione przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia, że podwyżka wynagrodzenia powoda miała charakter obligatoryjny;

3. art. 327¹ § 1 k.p.c. - poprzez sporządzenie uzasadnienia nieodpowiadającego wymaganiom, jakie stawia ten przepis, a więc sporządzenia przez Sąd II instancji wadliwego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, bez wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, ustalenia udowodnionych faktów, dowodów na których oparł się Sąd II instancji oraz dowodów, którym Sąd II instancji

odmówił mocy dowodowej, zaś w konsekwencji - brak rozpoznania istoty sprawy, polegający na zaniechaniu zbadania materialnej podstawy żądania pozwu i niezbadaniu podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia, a rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy. Sąd dokonał zasądzenia na rzecz powoda dochodzonego roszczenia, jednakże podstawa prawna takiego rozstrzygnięcia nie została wskazana. Treść uzasadnienia wyroku nie wskazuje czy zasądzone kwoty wynikają z waloryzacji wynagrodzenia, czy też z ustalenia uprawnienia do podwyżki. Posłużenie się sformułowaniem nieco wyższej podwyżki w związku z obowiązkiem równego traktowania pracowników nie pozwala na wskazanie rzeczywistej podstawy materialnoprawnej takiego rozstrzygnięcia.

W związku ze stawianymi zarzutami skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie w całości, a w przypadku stwierdzenia podstaw - uchylenie w całości również zaskarżonego orzeczenia Sądu Rejonowego w Rzeszowie i przekazanie sprawy do rozpoznania temu Sądowi;

ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, stosownie do art. 398¹⁶ k.p.c., przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania;

3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego;

4. rozpoznanie przedmiotowej skargi kasacyjnej również pod nieobecność pełnomocnika skarżącego.

Skarżący wniósł także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że wbrew wywodom Sądów obydwu instancji, istnieje potrzeba wykładni przywołanych przepisów prawnych, albowiem w ocenie skarżącego powodowi jako pracownikowi zatrudnionemu w państwowej sferze budżetowej nie przysługiwało w sposób obligatoryjny i powszechny prawo do wzrostu wynagrodzenia w roku 2020, w związku z określeniem średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej na rok 2020, na poziomie 106%, jaki wynika z przepisu art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2020, biorąc przy tym pod uwagę treść przepisu art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o

kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U.2022.1533). Stanowisko Sądu Rejonowego oraz stanowisko Sądu Okręgowego, w ocenie skarżącego, przeczy prawidłowej wykładni przepisów art. 4 ust. 2 w zw. z art. 2 pkt 4, art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń oraz art. 9 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy budżetowej i art. 112 k.p., zgodnie z którą w przypadku osób nieobjętych mnożnikowymi systemami, waloryzacji podlega wyłącznie fundusz wynagrodzeń. Zwaloryzowany, w przypadku „niemnożnikowców”, fundusz wynagrodzeń nie powoduje automatycznego wzrostu wynagrodzeń indywidualnych osób objętych tym systemem, a poza tym o podziale uzyskanych w ten sposób dodatkowych środków (tj. pochodzących z waloryzacji) decyduje kierownik jednostki, zaś w przedmiotowej sprawie taka decyzja wobec powoda w ogóle nie zapadła, zaś uprawnioną osobą do podjęcia takiej decyzji był Minister Obrony Narodowej lub w oparciu o imienne upoważnienie Ministra Obrony Narodowej osoby, które zajmują kierownicze stanowiska Ministerstwa, albowiem powód zajmował stanowisko dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Rzeszowie.

W dalszej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazuje, że w sprawie tej brak jest decyzji właściwej osoby, która w stosunku do powoda podjęła w sposób przewidziany prawem i realny decyzję o podwyższeniu jego wynagrodzenia, w konsekwencji zaś brak takiej decyzji skutkuje brakiem zobowiązania po stronie pozwanego do podwyższenia wynagrodzenia powoda. Minister Obrony Narodowej - wykonujący w stosunku do powoda czynności z zakresu prawa pracy, nie podjął decyzji o podwyższeniu jego wynagrodzenia. Skarżący podnosi w tym miejscu, że doszło tym samym do naruszenia przepisu art. 227 k.p.c., który może stanowić uzasadnioną podstawę kasacyjną, gdy sąd II instancji bezzasadnie pominie dowód wskazywany przez stronę procesu, przyjmując, że nie ma on znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, analogicznie jak w niniejszej sprawie. Ponadto, w sprawie tej, doszło do sporządzenia przez Sąd II instancji wadliwego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, bez wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, ustalenia udowodnionych faktów, dowodów na których oparł się Sąd II instancji oraz dowodów, którym Sąd II instancji odmówił mocy dowodowej, zaś w

konsekwencji - brak rozpoznania istoty sprawy, polegający na zaniechaniu zbadania materialnej podstawy żądania pozwu i niezbadaniu podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia. Z powyższych względów skarga kasacyjna jak twierdzi strona pozwana jest uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strony pozwanej powód wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej w całości, ewentualnie jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Na skutek zażalenia powoda na postanowienie zawarte w punkcie II wyroku z 3 kwietnia 2023 r. (sygn. akt IV Pa 125/22) Sądu Okręgowego w Rzeszowie, postanowieniem z 7 sierpnia 2023 r. (sygn. akt IV Pz 14/23 p-II) Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. zmienił pkt II wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 kwietnia 2023r., sygnatura akt: IV Pa 125/22, w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej - Wojskowego Biura Emerytalnego w Rzeszowie na rzecz powoda J. M. kwotę 2.025 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję;

II. nie obciążył strony pozwanej Wojskowego Biura Emerytalnego w Rzeszowie kosztami zastępstwa procesowego strony powodowej w postępowaniu zażaleniowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Skarżący w skardze kasacyjnej powołał się na potrzebę wykładni wskazanych w skardze przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) – nie precyzując przy tym, czy potrzeba wykładni przepisów wynika z tego, że budzą one poważne wątpliwości, czy też przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądowym. Należy więc przypomnieć, że odwołanie się do przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Legalis nr 127030; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, Legalis nr 2701754 i z 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Stronę skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112 i z 29 września 2022 r., I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym

orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wywodu, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Powyższemu strona skarżąca nie podołała.

Po analizie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej zdaje się, że pełnomocnik strony pozwanej nie zrozumiała konkluzji wydanych przez Sądy *meriti* rozstrzygnięć. Co prawda, w kilku miejscach skargi kasacyjnej (m.in. w treści zarzutów) pełnomocnik pozwanego przytacza, że decyzja Sądu nie może opierać się na kwestii równego traktowania pracowników, to należy jednak stwierdzić, iż autorka skargi kasacyjnej nie dostrzega konkluzji płynącej z wydanych rozstrzygnięć. Sądy I jak i II instancji uznały, że wynagrodzenie, o które wnosi powód, jest należne z tytułu waloryzacji, jednakże biorąc pod uwagę fakt, iż wszyscy pracownicy jednostki otrzymali podwyższenie swoich wynagrodzeń, a więc nie było podstaw do tego, aby w tym zakresie różnicować sytuację powoda. Co prawda, wydane w niniejszym postępowaniu rozstrzygnięcia przez Sądy powszechne związane są ze wskazanymi także w skardze kasacyjnej przepisami prawa. Natomiast, zwrócić należy uwagę, że kluczowe okazuje się to, jakie następne czynności właściwych państwowych organów wykonawczych miały miejsce, w świetle przywołanych przez Sądy i skarżącego przepisów prawa. Sądy orzekające w przedmiotowym postępowaniu jednoznacznie oceniły działanie instytucji nadrzędnej nad powodem, jako dyskryminujące sytuację płacową powoda, w stosunku do innych pracowników danej jednostki budżetowej. Dlatego też, przywołana przez stronę skarżącą przesłanka, jaką miała być potrzeba wykładni wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa, nie została przez autorkę przedmiotowej skargi w sposób prawidłowy i właściwy oceniona, a następnie uzasadniona – co uniemożliwia przyjęcia skargi kasacyjnej do jej merytorycznego rozpoznania.

Pobocznie należy także zauważyć, że z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c., skarga kasacyjna nie może być oparta na kwestionowaniu ustaleń faktycznych i oceny dowodów, dokonanych przez sądy powszechne. Także

art. 227 k.p.c., upoważniający sąd do selekcji zgłaszanych dowodów, z punktu widzenia oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć, w zasadzie nie może być podstawą skutecznego zarzutu kasacyjnego, bez równoczesnego powołania uchybienia innym przepisom postępowania, tak jak to ma miejsce w rozpoznawanej skardze kasacyjnej, np. przez oddalenie istotnych wniosków dowodowych (art. 217 § 2 lub 3 k.p.c.) lub uchylenie się od obowiązku działania z urzędu (art. 232 zd. 2 k.p.c.).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

[SOP]

[a.ł]